

Vildt cykelrace – med de røde lamper tændt.

Efter en lidt travl uge, med igangsætning af byggeri og møder i Midt- og Sønderjylland onsdag og torsdag, blev mit møde i Hannover torsdag og fredag aflyst. Jeg besluttede alligevel at køre syd på og ankom til Hamburg torsdag aften ved 20- tiden. Jeg nåede lige akkurat at få kufferten ud af bilen, før der stod ned i stride strømme. Jeg sad på hotellet og forsøgte at arbejde, samtidig med at jeg kikkede ud på alt regnen og tænkte, at hvis det regner på søndag så kører jeg ikke det løb. Ved 23- tiden var alt sort, ja jeg kunne heller ikke holde øjnene fokuseret på computeren, så jeg tiltede rundt og faldt i søvn. Kl. 0600 ringede telefonen, nå det var vækkeuret. Nej, det skal være løgn. Ja, klokken blev halv otte, så kunne jeg ikke ligge der længere. Et bad, lidt morgenmad og så sad jeg samme sted som for 9 timer siden og der var ingen forskel, bortset fra at, nu var det lidt nemmere at se på skærmen, men der styrt regnede stadig. Ved 13- tiden var regnen stort set stoppet, der kom kun lidt ind imellem. Ved 15- tiden ville jeg gå ud for at spise og samtidig se om de andre (Rene, Kurt, Poul Erik, Peter fængsel og Henrik Brasted) var kommet. (De skulle bo på et andet hotel end det jeg, Henrik Nielsen og Henriette(konen) boede på).

Men klokken blev tæt på 17 før de var fremme, der ankom Henrik Neilsen og Henriette også.

De blev klar til en tur ind til byen. Her forsøget vi at hente alle startnumre, men nej, vi skulle have billede legimitation med og det var der nogle der ikke havde. Så vi fik turguiden (Rene) til at vise os rundt, fandt et hyggeligt sted at spise og så retur til hotellet, hvor vi lige fik en rundvisning i de omkringliggende gader.

Lørdag formiddag stod igen på arbejde, mens Henrik og Henriette gik på shopping og cafe, og de andre (Rene, Poul Erik, Kurt, Fængsel, Henrik B) var med båden på havne rundtur.

De sidste top motiverede cykelryttere (Peter Formand, Brian Toftlund, Kurt Andersen, Frans Ejsing, Henrik Bak og Christian Langthjem) ankommer efter en lang tur med kø og langsomt gående trafik.

Til alles store fornøjelse, fik vi Rene til at vise Bak og Brian Toftlund deres værelse, eller det kunne det måske være (det var nemlig små værelser ved en rød lampe og noget mere..... :-).

Nå, men de måtte nok hellere få deres eget rigtige værelse.

Herefter begav vi os med undergrundsbanen ind til centret for at komme ind til messen standen og samtidig hente startnumre.

Ved 19.30 tiden fik vi noget godt at spise og så en øl ved en lille hyggelig bar. Klokken nærmede sig 23 og jeg begav mig hjem på mit hotel. Jeg skulle lige hjem for at samle cykel og gøre den klar med startnummer og alt det andet som skulle findes frem. Kl. 0100 var cyklen klar og tøjlet lå fremme, så det var lige til at tage på om morgenen. Men det var nu ikke så meget søvn jeg fik. Tænkte lidt på, om der nu var noget man havde glemmt og om hvordan jeg skulle gribe turen an. Jeg var lidt nervøs, for jeg var kommet i første gruppe og hvem skulle jeg så følges med, når de andre i gruppen nu stikker af. Men der er ikke andet at gøre end at følge min plan og det var at følge gruppen længst muligt.

Nå, men klokken blev 0600 og så ringede telefonen (vækkeuret), op og i bad, fik creme i bukserne og så ned for at spise noget af det mad, som vi havde bestilt til kl.06.30, Henrik og jeg sad og hyggesnakkede lidt. Klokken 07.15 var vi klar ovre ved de andre, så vi kunne følges ad ind til start.

Turguiden førte an, så vi kom sikkert ind i start området. Jeg forlod de andre for at finde op foran i gruppe A. Jeg kom lidt ind fra siden, så jeg skubbede lidt til nogle tyskere så jeg kom godt op foran. Så stod jeg der og tænkte, ham derovre han ser godt nok skarp ud, ham der han ligner Jesper, og ham der, ja jeg kunne blive ved. Men så tænkte jeg, hvad fanden laver jeg har så langt oppe. Men før jeg nåede ret meget, så lød det: 5 - 4 - 3- 2 -1, og så kørte vi.

Ja, der blev lidt presset oppe foran, så jeg lod mig falde lidt tilbage. Før jeg havde set mig om, var vi på vej op over broen med en fart langt over 40 km/t og kun en brøk del af et sekund senere, holdt jeg stille for det gjorde ham tossen foran mig også og ham foran og foran igen. Der var nemlig en der havde tabt kæden, ja så står vi der og jeg tænkte F... nu har vi mistet føre gruppen. Men jeg fik trippet mig forbi og så måtte jeg træde temmelig hårdt for at hente den forreste gruppe, det tog lige et par km, så var jeg oppe igen.

Det her går sku ´ fint, nu har vi kørt 56 km og det glider bare. Jeg ligger bare her og nyder det, BANG, AU og alle andre slags skrig og forfærdelige lyde. En var væltet ca.5 meter foran mig, men helt ude til højre. Ja så var jeg glad for, at jeg var i venstre side, for alle der var indenfor de fem meter de måtte ned at ligge. Ham der kørte lige ved siden af mig, blev rykket med ned. Jeg slap kun lige ved at køre hen over baghjulet på en cykel.

Men kikke tilbage, det var der ingen der gjorde, det var simpelthen for farligt. Op til flere gange kunne man lugte brændt gummi og lige så mange gange var jeg oppe og blokere bremseren og man kørte hjul mod hjul og skulder mod skulder.

Jeg tænkte, at nu har vi kørt 75 km og jeg er her endnu. Det er bare godt, jo længere tid jeg kan sidde med, jo nemmere bliver det at komme op på mit mål, nemlig 40 km/t i gennemsnitsfart.

Jeg ligger nu for det meste sådan 10-20 meter fra de forreste. Ja, for en enkelt gang lavede jeg den fejl, at komme helt op i front, men det var ikke noget for mig.

Venstre side var for det meste mig, så da vi nærmer os Hamburg første gang efter 92 km, er der sat nogle heller(røde topper på vejen) op, så vi skal lave et Z sving. Men af erfaring viste jeg, at når vi kommer til en bakke, en indsnævring i kørebanen eller et skarpt sving, så klumper vi os alt for meget sammen og så går det galt. Så jeg tænkte, at det nok var bedst, at jeg trak helt ud til venstre uden for kørebanen. Og pænt nok, så blev det skarpe sving overset af nogle af de forreste, en vælter og trækker 30-40-50 med sig ned. Jeg har aldrig set så mange ryge ned på en gang. Lyden af cykler der brager sammen og folk der skriger, ja det er ikke noget hverken godt syn ej heller nogen god lyd.

Jeg får mig sneget ind på banen igen, men da er de forreste for længst væk. Jeg trampede så hårdt jeg overhovedet kunne og da vi kommer helt ind i byen får jeg øjenkontakt med de forestede. Da jeg nu ikke er i en gruppe er det nemmere at køre stærkt i svingende, så den får alt hvad den

kan trække. Lige inden vi forlader byen, er jeg igen med i den forreste gruppe. Med en puls, der er alt for høj, sidder jeg kun og håber på, at ingen forsøger at stikke af.

Efter ca. 135-140 km er der igen en lille stigning og der bliver igen givet gas. Men som jeg skrev tidligere, så klumper man sig sammen lige ved starten af en bakke og her er det en ellers rigtig godt kørende pige der må sande, at hvis man ikke er 100% koncentreret så går det galt. Så holder vi igen stille. Jeg får mig klikket ud af pedalerne og tripper uden om, og så er det igen bare med at komme op og trampe for føregruppen er igen væk. Jeg giver alt hvad jeg har i mig og lige i hælene på mig er der en anden pige som vil med. Da vi når toppen, ja så er min puls på overarbejde og jeg må vinke hende frem. Hun tager føringen, men vi får kun øjenkontakt med de forreste, da hun igen må vinke mig frem. Jeg prøver, men må nok indrømme, at troen på at vi henter dem forsvinder lidt, da vi kun lige kan holde trit. Men så kommer der 4 som også gerne vil med op igen, det giver så lidt ekstra energi. Med et fint rulleskift når vi gruppen igen efter nogle få km.

Der går nu nok lidt taktik i det, for kort tid efter, at vi er kommet op, så falder tempoet og så går det igen stærkt. Så op og ned i tempo indtil 5 km før mål. Her tænker jeg: yes, jeg slår min rekord og dermed når jeg mit mål med 40 km/t i gennemsnit.

Nu stiger tempoet igen. Jeg ligger helt ude til venstre, sådan ca. 4-5 rytter placeringer nede og tænker, at det her er bare fedt. Men samtidigt er jeg lidt nervøs for hvor jeg ligger. Jeg tror at vi kører 47-48 km/t. Da vi ca. mangler 1500 meter, ser det ud til at dem ude til højre vil stikke af. Så der trækker alle dem der kørte foran mig hen og lige pludselig havde jeg frit syn frem. Så jeg giver den alt hvad jeg kan, jeg ligger på 51-52 km/t og rundt i svinget uden problemer, for der var ikke nogen til at genere min bane. Jeg ved ikke hvad der sker, jeg tror, at jeg kan rejse mig og så køre den her hjem. Men jeg når knap nok at rejse mig, før mine ben fortæller mig, at jeg godt kan blive siddende. Jeg giver mig nu alt hvad jeg kan og samtidig bliver jeg lidt bange for situationen, for der er mange tusinde der trommer og råber og skriger. Og ja før jeg får set mig om, så kommer der altså nogle, der ikke har så ømme ben som mig. Så jeg kan godt se, at det her ikke holder. Der er en, som mener, at han skal venstre om mig selvom der ikke er mere end 10 cm. Men det var også nok, for han kunne nå min hofte og så blev jeg skubbet mod højre. Jeg så, at der kun er 300 meter til mål og der var jeg bare ikke mere værd. Jeg kæmpede med alt hvad jeg havde, 200 meter skiltet, og smerten var enorm og da jeg kikkede op var der et skilt 150 meter, det kan ikke passe, lang tid efter var skiltet 125 meter. Jeg begynder at give lyde fra mig, godt nok ikke højere end det kun er mig selv der kan høre det. 100 meter skiltet og jeg syntes, at der er gået en evighed, 75 meter og nu tror jeg, at tilskuerne kan høre mine skrig. Jeg forsøger igen at rejse mig, 2-3 tråd så måtte jeg igen ned at sidde, 50 meter og jeg kan ikke se mig ud af det, så jeg sukker og kikker op, 25 meter, så bliver jeg optaget af dem der er væltet og rullet ind over målstregen lige før jeg passerer den længe ventede streg.

Godt træet og utilpas følger jeg strømmen rundt og først her længe efter kommer jeg i tanke om, at jeg skal stoppe min cykelcomputer. Men jeg kan nu ikke se min rigtige tid og ej heller mit gennemsnit. Jeg ruller rundt til den første bod og bytter min chip til en medalje. Videre rundt om hjørnet kan man få massage, så af cyklen, 5 minutter dobbelt massage (en massør til hvert ben). Da jeg er færdig med det, kører jeg lidt rundt og er lidt nysgerrig efter hvilken tid jeg har kørt på.

Så ser jeg en bod hvor man kan få sine data graveret ind på medaljen. Så hen i kø, og efter 20 min får jeg min medalje tilbage. Yes, 157,2 km på 03:48:23 gennemsnit på 41,30.

Vi er nogle stykker der mødes og cykler hjem til hotellet og vi bliver enige om at mødes ved to tiden.

Jeg går op på hotelværelset og tager mig et bad, jeg føler mig ikke særlig træt. Så tilbage til de andre hvor vi får en snak, over en lille øl (som bank direktøren gav, tak for det), om turen og hvordan vi hver især har oplevet turen.

Så var det at helikopterne begyndte at kredse om os. Så var det tid til at gå ud til vejen for så kommer profferne. Mens vi ventede, kunne vi lige nå en øl mere, ja nogle af os kunne også nå at spise.

Efter profferne kom ræsende forbi, sagde vi farvel til nogle af profferne fra NBC.

Herefter blev os seks der var tilbage, enige om at gå op på værelserne og hvile lidt før aftensmaden.

I de to timer der var, ville jeg lige se lidt tv. Det blev også kun til lidt, for jeg tror kun at jeg nåede at se to afleveringer i den fodboldkamp inden jeg faldt i søvn.

Vi mødtes ved 19 tiden og gik en lille tur for så at få noget at spise.

Ved 22.30 tiden var maden indtaget og jeg var igen på vej til hotellet. Jeg tænkte, at jeg kunne pakke cykel og alt det andet ned. Men nej, det gad jeg ikke.

Jeg så lidt fjernsyn og så i bad, for der var varmt og jeg svedte. Så nu skal jeg sove, klokken var blevet 23.45. Nej, nu var jeg sulten, så jeg sprang i tøj og ned for at spise. Klokken 00.15 sad jeg igen på værelset. Træt, nej, det var jeg ikke, men jeg kunne da ligge mig lidt ned og ja, så ringede vækkeuret kl. 0730. Så var det bare med at komme op, få pakket og ned for at spise. Kl. 09.15 sad jeg i bilen på vej hjem.

Jeg vil hermed gerne takke Rene (turguiden) for super god tur.

Tak til alle på turen for godt selskab.

Hilsen

Brian Sørensen.